

VRŠOVICKÝ

6/2020

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Když se naplňovaly dny, kdy měl být vzat vzhůru, upjal svou mysl k cestě do Jeruzaléma a poslal před sebou posly. Vydali se na cestu a přišli do jedné samařské

vesnice, aby pro něho vše připravili. Ale tam jej nepřijali, protože jeho tvář byla obrácena k Jeruzalému. Když to uviděli učedníci Jakub a Jan, řekli: „Pane, máme přivolat oheň s nebe, aby je zahubil, jak to učinil Eliáš?“ Obrátil se a pokáral je: „Nevíte, jakého jste ducha. Syn člověka nepřišel lidi zahubit, ale zachránit.“ A šli do jiné vesnice. Lukáš 9,51-56

Známe to všichni. V hněvu, ve vypjatě negativní situaci, máme pocit, že ten, na koho se zlobíme, je v nepravu, což nám umožňuje domnívat se, že náš hněv je spravedlivý. Rozumím učedníkům, že oni takto smýšleli, vždyť Samařané nepřijali Ježíše, jejich Mistra! Ježíš Jakuba a Jana, syny hromu, obrací k sobě samým: Jestliže si přejete zkázu druhých, podívejte se do svého nitra, jestli jste opravdu čisti. Láska nechce záhubu.

Proč si my sami myslíme, že ten, na koho se hněváme, je padouch? Moje zkušenost mi říká, že právě to nedobré přesvědčení o druhém mi nedovolí nahlédnout na jeho osobu objektivně, vlastně se soustřeďuju na to špatné v člověku, což mě znovu utvrzuje v mém názoru na něj. Chci si potvrdit svoje domněnky, že ten druhý je zlý. A kdo jsem tedy já? Jsem

spravedlivá? To ne, to bych viděla toho druhého plastičtěji a nemusela ho odsuzovat. Jsem chudák, že musím žít nebo se potkávat se zlými lidmi? Ano, v tomto případě jsem opravdu chudák, protože v druhých vidím převážně zlo a zároveň se proti případným nespravedlnostem nedokážu účinně bránit. Zůstanu-li v tomto nastavení, nepomůžu sobě ani druhým. Není dobré popírat případné negativní emoce, které ve mně druhý vyvolává, lepší je si uvědomit, která ze 13. komnat se tím ve mně otvírá, a tu pak začít s Boží pomocí léčit.

Může druhý člověk za náš pohled na svět? Je ten druhý zodpovědný za naši reakci na něj? Nebo jsme natolik bez trámů ve svých očích, že dokážeme na každé situaci, na každém konfliktu najít svá slabá místa, která nás do situací a konfliktů vedou? Je pro nás snazší svádět chybu na druhé, nebo dokážeme vidět sami sebe bez příkras?

S názory druhých málokdy pohneme, rozhodně zřídka v negativním afektu. V naší moci jsme jen my sami, i když samozřejmě jen částečně - nakolik se dokážeme pravdivě nahlédnout a nakolik chceme, můžeme a umíme nastoupit cestu změny. Ježíš nás přišel zachránit, takže věřím, že můžeme počítat s Jeho pomocí, když chceme sami sebe přetvářet k Jeho obrazu. Nikdy nebudeme svatí, ale čím dál na té cestě dojdeme, tím méně nepřítel budeme vidět ve svých blízkých a tím vděčnější budeme za to dobré, co v nich i v nás Pán zasel.

pokračování na str. 6

MODLITBY ZA PATRIARCHU KARLA FARSKÉHO

„Pojďte, synové, poslyšte mě, vyučím vás Hospodinově bázni.“ Ž 34,12-16

Bože, jenž jsi zdrojem veškerého poznání a pravé moudrosti. Děkujeme ti za kněze a učitele a našeho prvního patriarchu dr. Karla Farského. Děkujeme za jeho lásku, kterou projevovat vůči tobě a vůči lidem, vůči církvi i vlasti. Děkujeme za to, že přibližoval tvou lásku v Kristu mladým lidem – svým žákům – v čase, kdy ve světě panovala válka, projevovalo se nepřátelství mezi národy a vzmáhala se krutost mezi lidmi. Děkujeme ti, že Karel Farský vnášel do školy i do života hodnoty, které činí život člověka smysluplným – Dobro, Pravdu a Krásu. Prosíme tě za ty, kteří se věnují dětem a mládeži ve školách, zvláště myslíme na vyučující náboženství a církevní pracovníky v oblasti výchovy a vzdělávání. Dávej jim víru, schopnost nadchnout, radostnou tvořivost i trpělivost z lásky. Dej, Bože, abychom v Církvi československé husitské více poznávali zápas víry a živý odkaz Karla Farského a čerpali z něho povzbuzení a posilu pro naši službu dnes. Bože, ty jediný jsi hoden věčného velebení a naší úcty.

Amen

NEDĚLE V ČERVNU

1. neděle po svatém Duchu – Nejsvětější Trojice 7. 6.

Požehnaný jsi, Hospodine, který trůníš nad cheruby a shlížíš na propasti. Požehnaný jsi, Hospodine, na nebeské klenbě, velebený a oslavený navěky! (Daniel 3, 54.56)

První čtení z Písma: Genesis 1, 1-4

Druhé čtení z Písma: 2. K 13, 11-13

Evangelium: Matouš 28, 16-20

Těla a krve Páně (Corpus Christi)

čtvrtek po Nejsvětější Trojici 11. 6.

Oči všech s nadějí vzhlížejí k tobě a ty jim v pravý čas dáváš pokrm, otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije. (Žalm 145, 15-16)

První čtení z Písma: Genesis 14, 18-20

Druhé čtení z Písma: 1. K 11, 23-26

Evangelium: Jan 6, 51-58

2. neděle po svatém Duchu 14. 6.

Hospodin je síla svého lidu, spásná zástita svého Pomazaného. Zachraň svůj lid a žeh-

nej dědictví svému, buď mu pastýřem navěky! (Žalm 27, 8-9)

První čtení z Písma: Jeremjáš 20, 10-13

Druhé čtení z Písma: Římanům 6, 1b-11

Evangelium: Matouš 10, 24-39

3. neděle po svatém Duchu 21. 6.

Pojďte, synové, poslyšte mě, vyučím vás Hospodinově bázni. Kdo na něho budou hledět, rozzáří se, rdít se nemusejí. (Žalm 34, 12.6)

První čtení z Písma: Jeremjáš 28, 5-9

Druhé čtení z Písma: Římanům 6, 12-23

Evangelium: Matouš 10, 40-42

4. neděle po svatém Duchu 26. 6.

Pojďte, synové, poslyšte mě, vyučím vás Hospodinově bázni. Kdo na něho budou hledět, rozzáří se, rdít se nemusejí. (Žalm 34, 12.6)

První čtení z Písma: Jeremjáš 28, 5-9

Druhé čtení z Písma: Římanům 6, 12-23

Evangelium: Matouš 10, 40-42

Sk 17, 22-31

1Pt 3, 13-22

ev. Jn 14, 15-21

KDE JSOU NAŠE AREOPAGY?

Pavel se na Areopagu v Aténách postaví doprostřed shromáždění, aby přítomným lidem zvěstoval Vzkříšeného Krista. Každý známe ten příběh, ve kterém obdivujeme Pavlovu srdnatost, se kterou se nebál vystoupit i na tak problematické půdě, jakým byla náboženským synkretismem prosáklá aténská, potažmo římská společnost. Každému v ní bylo dovoleno věřit prakticky v cokoli, pokud ovšem ve své víře sklonil hlavu před císařem, tedy pokud byl schopen ve své víře učinit ústupek vládnoucí moci. Udělejme ostrý stříh do současnosti: kde máme my naše osobní Areopagy – diskuzní fóra, kde se nebojíme vynášet z pokladů své víry, a máme vůbec taková, odvažujeme se na nich vystupovat, vážít námahu a cestu k těm, které bychom mohli oslovit? Moje žena četla v agenturních zprávách o pouličním kazateli, který pravidelně, rok co rok, jezdil ve své zemi, Spojených státech, na festival, který se konal zkraje roku, aby na něm přítomným svědčil o Kristu, musel kvůli tomu ujet stovky kilometrů a v místě konání pak praktikoval spolu s některými ze svých dětí pouliční misii, zpíval, kázal, četl z Bible. Nejinak tomu bylo i letos. Zprávám o šířícím se koronaviru nebyla zprvu přikládána v americké společnosti náležitá pozornost, ani on se nenechal odradit, akce se zúčastnil, nakazil se ovšem covidem, a na následky onemocnění zemřel. Nechme stranou, zdali se choval zodpovědně či nezodpovědně, jestli podcenil hrozící

riziko nákazy. K správnému zodpovězení na to nemáme dost podkladů, neznám přesné časové zařazení, nevím, o čem byl a nebyl informován. Zajímá mě však míra odhodlání vydat se v seniorském věku na cestu stovky kilometrů od domova, snášet jistý dis komfort, aby sdělil druhým svědectví o své víře v Krista. Stejně tak nehodnotím efektivitu jeho způsobu svědecké služby na ulici, mimo chráněná teritoria kostelů, modliteben a církví, na festivalu, na který se sjíždějí tisíce lidí určitě ne pro to, aby si poslechli svědectví člověka v očích mnohých považovaného za náboženského blouznivce. Jeho Areopag je zřejmý – stal se jím bezprostřední kontakt s druhými na ulicích. Areopag, na který neváhal pravidelně odjíždět, vystavovat se míře pohrdání, prezíravosti, odsudků. Přesto mu to stálo za to, a nakonec za to zaplatil životem. Měl zůstat doma, v bezpečí pod rouškou a s desinfekcí? Mohl, snad i měl s ohledem na své blízké, přesto to neudělal, protože touha podělit se s ostatními o to, co sám, jako vyléčený narkoman, získal, byla větší, nežli pocit zdánlivého bezpečí. Našel svůj Areopag, cíleně se na něj dostavoval, vsadil na něj všechno, co měl – svůj život. Nevím nic o způsobu jeho misie, vlastně ani nic bližšího o jeho víře, pouze že byl křesťan, přesto hodnotím jeho angažmá jako vpravdě biblické – pavlovské, právě pro míru jeho nasazení. Upřednostnil druhé na úkor vlastního pohodlí. V těchto

souřadnicích pak uvažují, co je mým Areopagem, místem svědectví víry, kde mohu oslovit druhé? Každý, kdo se hlásí ke Kristu, by měl promýšlet v plné vážnosti odpověď na tuto otázku. Co jsem ochoten obětovat ze svého pohodlí a jistot, proto, aby se druzí dověděli o tom, čemu věřím? Veliká postava apoštola Pavla je nám v tom náležitou inspirací. Nebýt jeho mimořádného angažmá a úsilí, ve kterém několikrát překročil pohoří Taurus, vážil stovky mil cest po mořích i pevninách, aby přenesl poselství o Kristu za hranice judské provincie, bychom dnes nebyli zde v kostele, abychom si poslechli o jeho kázání na Areopagu. Apoštol Pavel byl někdejší pronásledovatel církve, dokonce i vrah. Řečený pouliční misionář snad někdejším vyléčeným narkomanem. V životě obou mužů, které jinak nechci nijak poměřovat či srovnávat co do velikosti významu, nacházím společný motiv: je jím snaha podělit se s ostatními o to, co zásadně proměnilo jejich život. Kolikrát slyšíme i z křesťanských řad sebeutvrzování v tom, že já jsem přeci dobrý, „slušný“ člověk. Takový dobrý a slušný člověk by se jistě neplahočil někde za hory, aby tam přinesl svědectví o Kristu, nejezdil by na festival v čase hrozícího koronaviru. Choval by se dobře a slušně doma. Co mi z toho vyplývá? Že pokud se chceme opravdu ve své víře posunout, je potřeba zahodit masku samospravedlnosti a zdánlivé počestnosti. To není výzva k nějakému seabemrškačství, ani abychom veřejně začali odhalovat své temné stránky, ale abychom odložili ten sebejistý pocit, jak je s námi všechno v pořádku, jestliže dodržujeme základní společenský standard. Nemusíme být

extrémními případy napravených vrahů, nebo vyléčených narkomanů, stačí naše „malé“, ale přitom velké hříchy a hříšky, které nás sami denně usvědčují z toho, kolik nám schází k oné proklamované slušnosti a dobrotě. Bůh hledí k srdci, ne na to, co máme před očima. Teprve v pravdivém nahlédnutí na sebe samotného se můžu pohnout k tomu, abych se Bohu otevřel s prosbou o proměnu. Apoštol Pavel nevstupoval na Areopag s pocitem, že přišel jako lékař uzdravit nemocné, ale zcela určitě s vědomím, že sám je uzdraveným pacientem, který přišel druhým povědět o svém uzdravení. No, možná že „uzdravení“ je silným slovem. Raději ho nahradím nedokonavým videm „uzdravování“. To je něco, co potřebujeme a snad i prožíváme: uzdravovat se pro nový život s Bohem. A v této léčebné kúře pak člověk snáz nachází své Areopagy, na kterých se může o svůj ozdravný proces podělit s ostatními. Není na to sám. Náš Pán nám zaslíbil: „Nezanechám vás osiřelé, přijdu k vám.“ Prosme o Boží přijetí do našich životů, do našich stesků, bolestí, zmarněných šancí.

Amen

*Kázání o V. neděli po velikonocích
17. 4. 2020 v poslední den nouzového stavu.
Soli Deo gratia!*

PROGRAM NA ČERVEN

7.6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže O. Nováček
12.6.	pátek	17-23 hod.	Noc kostelů	
13.6.	sobota	15 hod.	Pouť do Škodějova	Škodějov u Semil
14.6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
18.6.	čtvrtek	18 hod.	ekumenické bohoslužby tří církví	Evangelický sbor, Tulská ulice
19.6.	pátek	17 hod.	schůze rady starších	sákristie
21.6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
28.6.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
28.6.	neděle	po boho- službě	Výroční shromáždění	kostel

dokončení ze str. 2

Na závěr přidávám modlitbu ze starého vydání Na každý den, který si letos pročítám: Hospodine, tvůrce pokoje, zamkni moje ústa, chystám-li se mluvit o svém bližním nepřekně. Uzavři moje uši, chystám-li se naslouchat pomlouvám. Nech mě nejprve spatřit trám v mém vlastním oku, chci-li soudit druhé. Obměkči moje srdce, cítím-li se uražena. Ztiš můj hlas, když se mě zmocňuje hněv. Zadrž mě, toužím-li prosazovat jen své vlastní názory. Dej mi úsměv, bezelstnost a pokoru, abych i já v našem hádkami, nepokojem a válkami zmítaném světě rozsévala pokoj. Amen.

Radostné a pokojné léto!

Míša Mimrová

KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@husuvsbor.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Vršovické divadlo MANA
Centrum MANA, zapsaný spolek
produkce: Tobiáš Frýdl, tel. 778001097
www.vrsovickedivadlo.cz
e-mail: info@vrsovickedivadlo.cz
tobias.frydl@vrsovickedivadlo.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

LETNICE - SVATODUŠNÍ SVÁTKY

Letnice se slaví padesátý den po Velikonocích, jsou vyvrcholením, naplněním Velikonoc. Mají prapůvod v oslavách přírody - Velikonoce původně svátky jara, letnice oslavou začátku sklizně. Pro Židy i pro křesťany znamenají víc. Židé si o Velikonocích připomínají historickou událost zázračného vyvedení Bohem vyvoleného národa z egyptského otroctví a o letnicích darování Desatera Mojžíšovi na hoře Sinaj.

Křesťané slaví svátek vzkříšení - Zmrtvýchvstání Pána Ježíše, a letnice - svátek Soslání Ducha svatého, svátek skutečné plnosti života.

V kapitole Skutků 2, 2-4 čteme ... nastal den letnic, všichni byli shromážděni na jednom místě ... všichni byli naplněni Duchem svatým ...

Hlavním plodem prvních letnic byl zrod první křesťanské církve a počátek hlásání evangelia, který provázely znamení a zázraky.

Co to znamená dnes pro nás?

pak následuje neděle Nejsvětější Trojice. Tajemství, kterýmž se je požívat k dobru být schopni ptát se po vůli opřít se na lásku Boha Syna svatého.

Z knihy francouzského kněze Blahoslavenství, vede duhu po celém světě, jsem si vypsala Jacques Philippe napsal knížku

dá odpovědi například na otázky Jak se jeho působení, jak vnímat Boží vnuknutí, jak odpovídat na jeho volání?

„Duch svatý je právem nazýván ‚Utěšitel‘, přijmeme-li jeho doteky, které nás osvětlují a podněcují, kromě poznání a síly vlejí do našeho srdce i občerstvení a pokoj a často nás naplní i útěchou.

Chválit a děkovat - když Bohu řekneme z celého srdce „děkuji za každou obdrženou milost a zvláště za vnuknutí“ dá nám další:

Toužit a prosit - jednou z proseb by mělo být „ved’ mne ve všech mých rozhodnutích a dej, ať nezanedbám žádné tvé vnuknutí“

Za všech životních okolností, před důležitým rozhodnutím, nebo když máme dojem, že náš život s Pánem vázne a potřebuje probudit, vyhradit si několik dní na duchovní obnovu, intenzivněji se modlit a prosit za Ducha svatého.

Žít v odevzdanosti - jsme-li schopni pokojně, s láskou a v duchu synovské důvěry jeho vůli přijmout, Duch svatý bude k nám promlouvat častěji...

Pakliže se naopak neustále bouříme a v protivenstvích se zatvrzujeme, těžko tato nedůvěra vůči Bohu dovolí Duchu svatému řídit náš život.

O čem přemýšlet před a potom?,
nejší Trojice a další svátky.

ré nemůžeme pochopit, ale
svému i druhých:

Boha Otce, být schopni
a žít v radosti Boha Ducha

ze, který působí v komunitě
chovní cvičení a přednáší
několik myšlenek... Tento autor

Ve škole Ducha svatého, kde hle-
se otevírat Duchu svatému, nebránit

Setrvávat ve vnitřním tichu a pokoji - chceme-li vnuknutí rozpoznat a jednat podle toho. Zkoumat hnutí svého srdce - často námi hýbe strach, rozhořčení, hněv, agresivita, potřeba být povšimnut nebo o abdivován druhými, smyslnost... a podobně.

Otevírat srdce svému duchovnímu vůdci - Velmi často se v sobě nedokážeme vyznat, nahlédnout své pohnutky - a světlo nám může být dáno, když to, co prožíváme, vyjádříme slovy v rozhovoru s člověkem, který má určitou zkušenost. Důležitým prostředkem očišťování srdce a zdrojem světla pro pochopení je také častá zpověď.

Pro Božího Ducha je příznačné, že spolu se světlem a silou jednat dává duši též hlubokou pokoru. Duchem vnuknuté dobro konáme tak, že jsme přitom šťastni, ale bez domýšlivosti, ješitnosti a sebeuspokojení. Jasně si uvědomujeme, že toto dobro není z nás, ale jeho původcem je Bůh.

A závěrem: v Panně Marii máme příklad - celý její život byl dokonalým souhlasem se vším, co v ní Duch svatý konal. Svěříme-li jí svůj duchovní život, bude nás učit uskutečňovat to, co sama tak dobře uměla: s jistotou rozpoznávat, s plnou důvěrou přijímat a s naprostou věrností uskutečňovat všechny podněty milosti, skrze něž Bůh vykoná v našem životě zázraky lásky právě tak, jako je konal v životě své nepatrné služebnice..

MODLITBA K DUCHU SVATÉMU

Věřím v Ducha svatého.

Věřím, že může odstranit mé předsudky.

Věřím, že může změnit moje návyky.

Věřím, že může přemoci moji lhostejnost.

Věřím, že mě může nadchnout k lásce.

Věřím, že mě může zbavit zlého.

Věřím, že mi může dát odvahu k dobrému.

Věřím, že může přemoci zármutek.

Věřím, že mi může dát lásku k Božímu slovu

Věřím, že mi může odejmout pocit méněcennosti.

Věřím, že mi může dát sílu v utrpení.

Věřím, že může dát na pomoc bratra.

Věřím, že může proniknout moji bytost.

(ze Svatodušní novény P. Vojtěcha Kodeta)

Jana Gottwaldová

NAD STRÁNKAMI VRŠOVICKÉHO HLASATELE

Už na začátku roku 2005 se začal bratr David zabývat myšlenkou vrátit bývalé divadlo, které bylo součástí Vršovického Husova sboru od samého začátku (1930), jeho původnímu poslání. Pohled na jeho zbytky byl doslova žalostný. Členové rady starších, kteří se sem vypravili, si v jednom kuse museli dávat pozor na hromady sutin a nesčetného haraburdí, aby se o něco nepřerazili nebo aby někam nespadli. Představa, že by se zde mělo opět hrát divadlo, byla jaksi neuvěřitelná. Uměl si to představit jen bratr David a tu vizi začal uskutečňovat. Nejdříve chtěl zjistit, jestli by se v Praze našli lidé, kteří by projevíli zájem o účast na jeho znovuoživení. Zájemci se objevili, jako například skupina amerických herců, kteří by však chtěli divadlo využít ke komerčním účelům pro zdejší americkou minoritu. Mnohem nadějnější pak bylo jednání s Tomášem Töpferem, který měl zkušenosti s vybudováním divadla Na Fidlovačce. Ale i z toho sešlo a rada starších nakonec došla k názoru, že divadlo se bude rekonstruovat postupně a více méně vlastními silami.

V létě toho roku přibyl do Vršovického sboru jeden nový člen a sice John Kalikala, a to v rámci Adopce na dálku. Byl to dvanáctiletý teenager z Ugandy, který se na obálce našeho časopisu tvářil trochu zarputile, protože věděl o životě své. Jeho čeští vrstevníci by se divili, kdyby museli před odchodem do školy nanosít v kanystrech vodu pro celou početnou rodinu, nakrmit domácí zvířata a po škole jít pomáhat rodičům na pole. Nicméně jeho koníčkem byl jako pro většinu kluků na světě fotbal a v každé volné chvíli si ho utíkal na plácek začutat. Ze sponzorského příspěvku se dítěti hradilo školné, uniforma a mělo zajištěnou zdravotní péči a pojištění. Přiznejme si, že dalo dost práce vybrat na tohoto externího husitu požadovanou částku, ale nakonec se to podařilo. V průběhu dalších let pak Vršovický Husův sbor soustavně podporoval a podporuje i další děti.

V té době se také začaly pořádat komponované pořady zvané Cestománie, jejichž tématy byly většinou cizokrajné, často exotické končiny, po kterých nás provázel nějaký host, který o nich mohl zvěstně vyprávět. Patřila k nim i hudba a v neposlední řadě také duchovní zamyšlení. Tyto výlety za hranice všedních dnů měly už tehdy tradici v Dejvickém Husově sboru a bratr Lukáš Volkman je vřele doporučoval i Vršovickým už proto, že na ně byla zvána širší veřejnost a činnost sborů se tak dostávala do povědomí svého okolí. Jedním z prvních hostů ve Vršovicích byl pan Armin Reich, jazzový muzikant a bývalý člen lodního orchestru na zaoceánské lodi. Tento světoběžník v dobrém slova smyslu zavzpomínal na svůj pestrý život na mořích a především na toulky po Karibiku. Dá se říct, že posluchači si byli vědomi, že jde o ojedinělé zážitky, které jim někdy budou stěží dopřány. Bratr Volkman pro nás uspořádal výlet na Tenerife, tedy v I. patře sboru, kde se promítal film o tomto ostrovu nečekaně rozmanitých přírodních krás a v krátké době nás vzal zase do Amsterdamu, města výtvarného umění, ale i drog a sexu a přednášku o zemi tulipánů spojil s problematikou drogové prevence. Jindy

ROZLOUČENÍ

jsme zavítali do Izraele, kde žije v Jeruzalémě rodina naší sestry farářky Marty Jurkové a ona tam jezdí pohlídat vnoučata. Vyprávěla o tom, jak vypadá zblízka život Izraelců, ale také o jejich mimořádné schopnosti přetvořit každý kousek pustiny v krásný kout plný stromů a květin. Cestování trvaly několik let a dozvěděli jsme se z nich víc než z těch televizních, které byly v tu dobu také hodně sledovaným pořadem.

A ještě zpráva z olympiády, rozumějte celostátní víkendové olympiády družstev Awana klubů z celé republiky, která proběhla 7.dubna 2006 v Pardubicích. Vršovické borce zastupovalo šest dětí ze zdejšího sboru; říkali si Svatojánci a patřili k nejmladším. Jejich vedoucími byli bratr David a pastorační asistent Ondřej Kulhavý, který o tom napsal tuto reportáž. Dalšími soutěžícími byla družstva Plamínků a Pochodní. Soupeřilo se v těchto disciplínách: Třínohý závod, Sprint, Maratón, Štafeta, Hod na kuželku a další. Naši awanové nováčci skončili mezi devíti družstvy z celé republiky na sedmém místě! A stejně by bylo úspěchem, i kdyby skončili třeba na místě devátém.

V Awaně se totiž neprohrává. Děti se mezi sebou učí být kamarády, kteří si pomáhají a spolupracují spolu – potom vítězí všichni. A ty naše děti se to za krátký čas také naučily a navíc už vědí, komu za to mají děkovat. Bratr Ondřej na konci své zprávy říká, že později slyšel z jejich úst: “Děkuji ti Pane Bože, že jsem mohl být se svými kamarády na olympiádě...”

Bohuslava Marková

SYNŮV NEUSKUTEČNĚNÝ ROZHOVOR S OTCEM

Táto,

na dlouhé a zásadní rozhovory to s tebou nikdy moc nebylo. Upřímně řečeno, marně vzpomínám, kdy bychom vedli nějaký skutečně hluboký rozhovor na dané téma. Rozpovídat jsem tě rozhodně neuměl, vpravdě – nepodařilo se mi to na tvé smrtelné posteli, a obávám se, že ani teď už to nedoženu. Jestli jsem si něco ze vztahu s tebou odnesl pro svůj duchovní život, pak to bylo zcela určitě zjištění, že Otec často mlčí. Za tím mlčením může někdo spatřovat nezáměr, odcizení, lhovost, jiní však, a mezi takové patřím i já, naopak, účastnou a spolehlivou lásku, která se nepotřebuje projevovat ve mlouvavými slovy, přesto je trvalá a jistá a čas od času probleskne, třeba v nenápadném gestu, myšlence či slovu. Byl jsi konstantou mého života, to rodiče bývají ze své podstaty a pozitivní je, že to tak vydrželo až do konce tvých dnů. Mnoho důležitých věcí jsi mi dokázal předat, aniž bys k tomu potřeboval mnoho slov. Vychovával jsi nás s bratrem pohledem – to se v rodině mé ženy traduje o pradědečkovi, a já si dnes uvědomuji, že něco z toho jsi uměl i ty, když jsme byli dětmi. Stačilo ti upřít na nás zrak, a rázem jsme věděli, že se máme stavět do pozoru, a když ne do pozoru, tak alespoň okamžitě změnit své jednání. Když ani to nepomohlo, zvyšoval jsi hlas, a až poté přicházel trest, někdy zaslouženě, někdy nezaslouženě, jak to tak někdy po ukvapených fackách synovi bývá: „do hlavy ne,“ volaly ženy okolo tebe, „ať není blbej, stačí na zadek...“ Bylo to

tak u nás doma, po staru, zhruba do věku naší puberty, pak už jsme ti stále víc vzdorovali a i z tvé strany přicházela větší tolerance, ale možná jsi jenom rezignoval, jako na celou řadu jiných věcí. Nesnášel jsem, když jsi mě posílal k holiči: „Davide, běž se ostříhat, nedá se na to koukat, jak to máš přerostlý.“ Tak dlouho jsi naléhal, až jsem šel:

„Prosím, dohola,“ špitnul jsem nesměle v křesle u holiče a přemýšlel, co z toho doma bude.

„Nechceš jen nakrátko?“

„Ne, dohola, úplně.“

Když jsi přišel domů, seděl jsem za stolem v kuchyni. Podíval ses na mě, neřekl ani slovo a jenom zavolal k nám do pokoje:

„Davide, máš tu kamaráda... ale je to něco strašného...“

K holiči jsi nás pak s bratrem přestal posílat. Vyškolili jsme tě tak, že ses stal naprosto tolerantním ke všem našim následným vlasovým variacím i experimentům s vousy, o kterých jsem se s tebou jako dítě přel, že ty mně přeci určitě růst nebudou. Když jsem o několik let později přišel s trvalou na hlavě, tak si myslím, že sis toho už ani nevšimnul, a měl jsi za to, že to tak mám od narození.

Přemýšlel jsem, jaká je moje nejv posteli, ještě je tma a já slyším vybíráš popel: důležité zjištění domácího krbu. Když se u nás doma v činžáku na Vídmdesátých let, nosí putny zatápí, přikládá do kamen byl ty, tedy abych nekřivdil si tě pamatuju poprvé – nad stáložárek popel a dosypáváš bude vstávat.

ranější vzpomínka na tebe: ležím lomození kamen, ze kterých ty ní – nejen žena udržuje teplo v něm topí briketami, jako nohradech ještě zkraje se a uhláky ze sklepa otec, který a vybírá z nich popel. To jsi mámě, tak většinou ty. A tak ránem v pyžamu, vyndáváš ze kamna, aby bylo teplo, až se

Další raná vzpomínka na tebe: sto- v domnění, že skryti pohledům, ale já a zatahám vás se slovy: „Neláskujte.“

jíte s maminkou vzadu v ložnici o vás moc dobře vím, přiběhnu k vám

„Proč bysme neláskovali?“ volá na mě maminka. „Taky jednou budeš láskovat,“ říká.

„Já? Nikdy! Neláskujte, jsem tady já!“

Otec chodí do práce – další důležité životní zjištění. Vstává ráno co ráno v šest a jde na sedmou do fabriky, pokaždé přichází s železnou pravidelností v 16.15. Tak to šlo celá léta. Dali ti i medaili: soudruh Frýdl Pavel, zasloužilý pracovník. Ať se jdou bodnout s tím soudruhem, do strany jsi nikdy nevstoupil, jenom do ROH, a tam byl každej. Když jsem jednou v květnu v poledne po příchodu ze školy zazvonil a otevřels mi ty a ne babička, jako pokaždé, hned jsem věděl, že něco není v pořádku:

„Máma nám umřela,“ řekls mi a těmi slovy skončilo moje dětství.

Tak se můj život rozdělil na etapy předtím a potom, a myslím, že i tvůj. Být sedmatřicetiletý vdovec se dvěma pubertáky na krku rozhodně není žádné terno. Na tvém příkladu vím, že na úděl vdovství jsou ženy vybaveny lépe než muži. Vůbec ti život nerozdal jednoduché karty. Povahu ti utkal převážně po tvém otci. „Starej Frýdl,“ myslím na tvého tatínka, to bylo u nás synonymum každé špatnosti, morouství a podivínství. Tvoji maminku a tebe opustil, když ti bylo sotva pár let.

„Tak abych šel,“ řekl tvůj tatínek jednou. Tys na něj zavolał: „Tak už plav,“ a on se víckrát neukázal. Vyrůstal jsi od té doby jako jedináček, sice zahrnutý péčí a láskou své maminky, ale po těžkém úrazu ani ne v šestnácti letech, když tě srazilo auto, tak trochu bez možnosti pořádně dospět a osamostatnit se, postavit se na vlastní nohy a nést tíhu odpovědnosti za vlastní život. Pak přišlo manželství s mojí mámou, láskování, ze kterého jsme vzešli já a bratr, ale maminka se potýkala se svým zdravím a umřela, příliš brzy na to, abys ty mohl po jejím boku dospět. Znovu ses ocitnul v pohodlí mama hotelu, ve kterém ti až do svých čtyřiaředesáti vedla domácnost a starala se o tebe tvá máma. Pak se role obrátily, ty ses staral o ni, v pětadesáti ses naučil vařit, „a dokonce ho to i baví,“ řekla mi tehdy překvapeně babička, „že jsem mu tu vařečku nepředala dřív...“ Dosloužil jí do smrti, za což jsem ti vděčný, a nakonec jsi přežil svou mámu jenom o necelých dva a půl roku.

Proměnil ses, nejenom tou nemocí, o které jsi v jejím počátku prorocky řekl, že tě nejspíš stejně sežere, ale proměnil tě sám život, ve kterém byl najednou druhý břeh nadohled. Začal jsi být pozornější, volal jsi vnoučatům a blahopřál jim k svátku, což jsi nikdy předtím nedělal. „Už to na zlepšení moc nevidím,“ řekls mi před pár dny. Byl to skoro až stoický klid. Loknul sis nutridrinku, šel jsi mě vyprovodit ke dveřím a já tě ujišťoval: „Neboj se, bude to dobrý. Vždyť to je podobný, jako když jsme se měli narodit. Taky jsme se báli opustit matčino lůno porodem, určitě nás to i muselo bolet a třeba jsme i pochybovali, jestli nějaká maminka existuje. A to je stejný i na konci života...“

„No jo,“ odpověděl z tebe skeptik: „ale mimina nic nevědí.“

„A co víme my, táto?“ řekl jsem, a tys přitakal.

Ten poslední pondělní večer tvého života jsem ti dal napít, podrblal tě na zádech a řekl ti, že už maminka čeká s večerí, že přeci musí být všichni včas u stolu a nikdo nesmí chybět, pak jsme se s dětmi pomodlili Otčenáš a popřáli ti dobrou noc, ze které ses probudil tam na druhé straně, já věřím, že u stolu, který nebude prázdný.

Lepší na dlaň odpočinku než hrstě plné pachtění a honby za větrem.

Teď už, táto, víš, a my jsme ta mimina, co nevědí nic.

Mám tě rád.

Tvůj David